

[Ragnhild Andersen.]

ikke være rigtigt, at folketinget vedtager love for de ældre, som disse studerer og indretter sig efter under savn og besvær for at sikre deres alderdom bedst muligt, og at folketinget så et par år efter med et lille pennestrog uden at meddele nærmere derom ophæver de små overgangslempelser, der én gang er fastslået.

Det er på dette grundlag, jeg stiller det spørgsmål til den højtærede socialminister, om ministeren finder det rimeligt, at pensionister, der er fyldt 65 år før 1. april 1959, og som i tillid til overgangsbestemmelserne i lov nr. 258 af 2. oktober 1956 om folkepension har opsat deres begæring i 2 år, nu nægtes ret til ventetillæg.

Socialministeren (Bomholt): Det er ikke muligt for et menneske under ansvar — det være sig minister eller embedsmand — at besvare et sådant konkret spørgsmål uden nærmere undersøgelse. Jeg skal, hvis det ærede medlem giver mig de oplysninger, som det ærede medlem er i besiddelse af, underkaste sagen en saglig bedømmelse.

Med hensyn til spørgsmålet i almindelighed følgende: før loven af 29. marts 1960 krævedes for at oppebære ventetillæg, at man havde ventet med at begære folkepension i 2 år, henholdsvis 5 år, efter folkepensionsalderens indtræden. For enlige kvinder krævedes opsættelse af folkepensionsbegæringen til i hvert fald det 67. år, det vil sige mere end 2 år, da tilgangsalderen for disse kvinder til folkepension, der som bekendt har været 60 år, nu er 61 år og efter 1. april 1961 er 62 år.

Efter den dagældende lovgivning gjaldt endvidere, at personer, som måske i en årrække havde oppebåret ventetillæg, efter 1. april 1960 kunne få betydelig forhøjede ventetillæg, og i visse tilfælde kunne folkepensionister, som ligeledes eventuelt i en årrække havde oppebåret folkepension uden ventetillæg, efter 1. april 1960 pludselig få ventetillæg. Denne ordning blev fra forskellig side udsat for kritik, blandt andet fra Den danske Købstadforening, og regeringen fandt det da rimeligt at fremsætte lovforslag til ændring af dette forhold. Lovforslaget blev enstemmigt vedtaget af folketinget og stadfæstet som lov den 29. marts 1960.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, medførte ændringerne en besparelse på anslået 32 mill. kr. Det var denne besparelse, der muliggjorde, at man på andre mere påkrævede områder kunne gennemføre forbedringer for pensionisterne, som igen medførte merudgifter på i alt 53 mill. kr. Jeg vil gerne understrege, at den ændrede ventetillægsordning i intet tilfælde betyder, at folkepensionister, der inden 1. april 1960 havde opnået ret til ventetillæg, går glip af dette ventetillæg, og det gælder, hvad enten den pågældende har begæret folkepension før 1. april 1960 eller efter denne dato.

Ragnhild Andersen: Jeg takker ministeren for hans tilsagn om at ville se på spørgsmålet. Jeg forstår vel, at det ikke er så let at besvare i en håndvending, fordi det er et spørgsmål om — hvad skal jeg sige — at forstå paragrafferne ret. Der kan måske også indtræde tilfælde, som man ikke har tænkt på ved de forskellige revisioner af loven. Hvad angår folkeforsikringsloven, er den i denne vinter undergået en hel mængde forandringer og vil fra 1. april komme ud for endnu flere.

Jeg har stillet mit spørgsmål, fordi jeg har opfattet folkeforsikringsloven af 1956 således, at til de pensionister, der gik ind i overgangsperioden fra 1957 til 1959 med en aldersgrænse på 65 år og i de næste 2 år gik ind med en aldersgrænse på 66 år, at de også skulle komme i betragtning med hensyn til ventetillægget. Efter den nye ventetillægsordning forstår jeg vel, at de ikke kan komme i betragtning ved det store ventetillæg, men de må være berettigede til det lille ventetillæg, og det er et sådant tilfælde, man er stødt på i en kommune — formentlig i flere. Der vil utvivlsomt i overgangsperioden, indtil de nye bestemmelser er trådt helt i kraft, melde sig ikke ét, men adskillige tilfælde af denne art, hvor ældre mennesker kommer og tror, at de er berettigede til ventetillæg.

Jeg ville naturligvis have været glad, hvis det havde været muligt at få svar her i dag, men jeg forstår godt de vanskeligheder, der kan være. Jeg håber, at ministeren vil være behjælpelig med at hjælpe disse gamle mennesker, for det kan ikke være rimeligt at lade folk vente i 2 år i den tro,